

Excel.lentíssim BATLLE de Barcelona
II.lustríssims REGIDORS
Amic BERRIO... Gisa, Leslie, Bruno, Gal.la...
Amics i amigues tots

Moltes gràcies per aquest reconeixement a la meva la meva tasca docent / universitària / artística....tot i que tinc el sentiment que aquesta distinció s'adreça també a tots els que, al llarg dels anys, han col·laborat i treballat amb mi... ja que sense ells, jo no seria aquí... Aquest acte em dona l'ocasió única i privilegiada de donar-vos a tots les gràcies.

Si el que es premia amb aquesta medalla són els esforços que he dedicat al meu treball cultural...he de confessar que jo no tinc una consciència clara d'haver-me esforçat per fer cultura .

En primer lloc, perquè jo no sabia (fins avui) que feia cultura. He fet cultura sense saber-ho... de la mateixa manera que el bourgeois gentilhomme de Molière parlava amb prosa sense saber-ho... ara, jo, descobreixo amb gran sorpresa que he fet cultura. Com he dit, tampoc soc conscient d'haver realitzat grans esforços . Jo simplement he fet coses que m'agradaven i quan es fan coses perquè agrada fer-les, en realitat s'està jugant.

El joc és l'expressió d'una acció lliure i gratuïta que no requereix esforç i només té un objectiu: l'acompliment del propi joc. Heràclit deia que l'univers és un nen que juga, és a dir, el món, al igual que el joc, s'explica per ell mateix, sense la necessitat de referir-se a cap força exterior.

El joc "és" en tant que el juguem... i, en aquest sentit, és seriós en ell mateix. No es tracta de convertir en un treball seriós. (Això equivaldria a transformar-lo en un mitjà per a altres fins i, per tant, seria traïr la seva grandesa)... La serietat està en l'esperit en que el vivim.

Des de sempre, el joc ha sigut símbol de viure. Moltes expressions quotidianes en donen testimoni: així, definim la vida com un joc, o, si jutgem la vida com una cosa poc important, fàcilment ens la juguem o, al contrari, no entrem en el joc quan la valorem més que el risc.

Però, el joc és sobretot un dret. És el dret a jugar, riure i somiar que la Convenció de les Nacions Unides reconeix com a indispensable mitjà preventiu pels infants. En aquest sentit podem dir que tots som nens. El que importa és assumir-ho.... encara que no sempre sigui fàcil.

Jugar és explorar, experimentar objectes i situacions sense límits. Solament el joc permet expressar lliurement sentiments i emocions.....No vull dir amb això que el joc no tingui regles de conducta, però, si les té, és evident que no són aquestes les que marquen el valor de les jugades. De la mateixa manera que en el llenguatge, el valor de les proposicions no ve definit per les regles que permeten la seva utilització sinó per la multiplicitat oberta de possibles proposicions, en el joc, el valor de les jugades tampoc depèn de les seves regles sinó de la manera en que s'utilitzen dins el propi joc.

És a dir, el que sempre m'ha apassionat del joc, no són les seves regles sinó allò que podia fer amb elles

Al llarg de la meua vida, he jugat a molts i variats jocs, i he de dir... que m'ho he passat molt bé. Qui em coneix sap que he jugat a estudiar en els bars, a pintar en llocs impensables, a reflexionar en el metro i a construir sobre runes... i sempre he seguit la mateixa estratègia: trobar el cantó lúdic de les coses serioses.

Cal dir que el joc és una cosa estranya... forma part de la realitat, però a la vegada viu fora d'ella. Els meus jocs també han seguit una cosa estranya: una combinació de dades reals i de fantasies i, per tant, un espai privilegiat per apropar-me a la realitat, interpretar-la i transformar-la.

Si em remunto en el temps, diria que he jugat a tres grans jocs: El primer joc no va ser fàcil de jugar: era un joc de guerra... tot i que, per raons d'edat, la meua participació va ser més la d'un espectador que la d'un jugador. El camp de joc era trist i asfixiant i les seves regles eren directes i salvatges.

Aquest joc tenia una segona part, la postguerra, que no va ser pas millor que la primera: La irracionalitat política i la marginació cultural colpejarem brutalment amics i família. Era un joc perillós. Un joc que exigia arriscades iniciatives de supervivència, però també ple d'il·lusions per recuperar el temps que ens havien robat.

Solament la meua joventut em va permetre jugar amb una certa il·lusió. Viure comporta tenir un desig d'aventura i una esperança de novetat i incertesa. El joc per a mi, suposava risc i aventura i, per tant, victòria sobre la dificultat. Aquest era el seu poder: vèncer la negativitat que ens envoltava.

Jo pertanyo, doncs, a una generació utòpica, il·lusionada amb el compromís d'entroncar la modernitat a la realitat del moment i, en aquest sentit, el joc em va obrir el camí cap a la il·lusió i em va donar una sensació de llibertat autosuficient.

El meu segon joc, llarg de 10 anys, es va jugar en un camp estrany i desconegut pels joves de la meua època: la França democràtica. Un joc d'equilibri entre la raó cartesiana i la continguda vida pulsional i fantasiosa de la joventut. En realitat, podríem dir que més que un joc d'equilibri, va ser un joc pendular entre els meus sentiments i la raó. Un moviment basculant entre l'expressionisme pictòric i el racionalisme cinètic. Un ziga-zaga que encara romana en mi, i que, amb el temps, ha esdevingut indispensable per a desenvolupar la meua capacitat creativa.

Vaig jugar a fons el joc de la creació artística i m'atreuria a dir que en aquest terreny, vaig marcar algun que altre gol.

No sé si atribuir-ho al propi joc o a les exigències del jugador... el fet és que després de marcar un gol sento sempre la necessitat de canviar de joc. Hi ha qui prefereix no entrar a jugar un nou joc del que no en coneix les regles i seguir jugant el joc que ja coneix. És possible, però a mi em cansen els jocs que ja he jugat. Prefereixo començar-ne un altre de diferent del que no en conec ni tant sols les regles.

És així com apareix el tercer joc. Un joc que comença amb el retorn al meu país. Es tracta d'un joc innovador, lligat al terreny del disseny i la comunicació. Uns espais de coneixement aparentment diferents, però que, amb el temps, s'han anat apropant fins a confondre's en les seves estratègies i els seus objectius. En els seus inicis, el disseny

representava, per a molts de nosaltres, la recuperació d'una normalitat usurpada. Ara, el nou camp de joc s'anomenava Elisava, una nova escola de disseny entorn a la qual ens aplegarem uns quants entusiastes, amb la il·lusió d'aportar un aire de racionalitat a un país que seguia condemnat a viure d'espatlles a la modernitat.

Fins aleshores, els meus jocs s'havien jugat en solitari. Ara s'imposava l'equip, on cadascú havia d'aportar el seu esforç. Abans, jo era el jugador qui feia el joc. Ara el joc es fa entre tots, en equip. Treballar en equip ha estat per a mi molt positiu i altament gratificant. En tractava d'un joc vital i per tant, apassionat. No ens ha d'estranyar, doncs, que passió i Elisava vagin sempre units.

Paral·lelament, i en el mateix campus universitari, apareix un altre joc, el de la Comunicació audiovisual. Aquí també, les regles que el possibiliten sols tenen sentit dins un sistema d'enteniment mutu. Es un joc de recerca i discussió, seriós i ple d'il·lusions. Crec que de no haver-lo jugat, hauria menyspreant bona part de la meva existència.

Mai m'he penedit d'haver seguit aquesta línia lúdica de les coses serioses... Una opció que m'ha permès recórrer un llarg camí... possiblement més accidentat i difícil del que semblava, però sempre jugat sobre la base de la confiança i l'optimisme, que m'ha conduït fins aquest magnífic i sumptuós Saló de Cent....

Possiblement encara iniciï un nou joc, del que encara no en conec ni les regles ni el camp de joc, però sempre amb la confiança que m'aportarà moltes sorpreses i il·lusions.....tot i que, a partir d'ara, amb la responsabilitat d'aquesta medalla, el joc serà més compromès... i més carregat de responsabilitat...

Moltes gràcies a tots.....